

Josep G. de Pando és en aquests moments el president d'un grup format per set societats i que té aproximadament 200 treballadors. Però per arribar fins aquí en Josep ha hagut de superar un seguit de petits entrebancs que ell mateix explica: **"Tot va començar amb la iniciativa de muntar un taller de planxisteria amb una persona que va confiar prou en mi com per posar-hi un cert capital."** El cas és que tot va venir després de la compra d'una casa familiar: **"Vaig comprar la casa a un senyor que es deia Ferrer i que em va demanar si podria continuar venint de tant en tant a veure el jardí. Jo vaig acceptar encantat i els dissabtes s'acostava i la fèiem petar una estona, de manera que un dia li vaig dir que m'agradaria plantar-me pel meu compte però que no tenia prou capital per fer-ho. Ell sempre havia tingut la il·lusió de ser empresari i, malgrat que aleshores ja passava dels seixanta anys, em va oferir invertir en el negoci si ell hi podia entrar com a soci."** Així, doncs, naixia l'embrió de Ferpala, un taller a la Llagosta (Vallès Oriental): **"Vam començar a treballar i vam entrar en contacte amb els primers clients, un dels quals era una indústria que transformava automòbils i que dos anys després ens va proposar entrar a formar part de la seva societat."** Això els va portar quatre anys a Tarragona, treballant per a l'empresa Siata, però les coses no acabaven de funcionar i en Josep i el senyor Ferrer es van vendre les accions per tornar a començar al Vallès Oriental: **"Vam construir una altra nau i ens vam posar a fabricar mobles de cuina metàl·lics activant l'antiga Ferpala, però va venir el boom del moble de fusta i vam haver de transformar-nos."** L'opció que van escollir és la que després els va servir de base per a la nova empresa: **"Això era a finals de 1965 i ens vam posar el nom de Ferpala, però l'any 1971 el senyor Ferrer es va jubilar i aleshores es va crear Movix, on va entrar com a soci el meu germà Enric."**

A Movix feien transformació de xapa per a tot tipus de productes: **"Treballàvem per al món de l'automòbil i també fabricàvem campanes extractores de fums, a més de molts altres elements per a diverses indústries."** Però l'any 1975 el seu principal client es va veure arrossegat per la crisi: **"Van ser moments molt difícils, perquè ens vam quedar sense res i amb els treballadors preocupats pel seu lloc de treball. El principi de la transició política cap a la democràcia va portar a una època molt difícil per als empresaris, hi havia molta tensió i ens va costar temps que entenguessin que nosaltres també volíem que les coses funcionessin, que no volíem haver de fer fora ningú."** L'aspecte i el respecte humans, entre moltes altres coses, van fer que es decidís a tirar endavant amb noves solucions empresarials: **"Vam tornar a començar de zero i vam fundar l'empresa Inoxpan, amb la qual ens vam dedicar ja molt més seriosament a la fabricació de campanes, i va ser a partir d'aquell moment que vam tornar a créixer i que hem anat evolucionant amb els anys."**

Quan Inoxpan ja estava una mica rodada, van anar naixent les altres societats del grup, i algunes coincideixen amb la incorporació de Lluïsa Hernández, tercera esposa d'en Josep, com a empresària: **"L'any 1987 vam fundar Montmar i també Cableados y Montajes perquè ben aviat ens posaríem a treballar per a Roca i volíem oferir-los el millor servei possible."** I és que pel que fa al producte a Movix, amb el temps, també han

anat ampliant-ne la gamma: **"Fem el recobriment de xapa que porten les calderes de calefacció Roca, les lliurem acabades, pintades i embalades, però també els fem els quadres elèctrics i els hi acoblem. A més, tenim les campanes, que en aquests moments representen el 30% de la nostra producció i que es comercialitzen amb la marca Pando."** Però el catàleg de productes és encara una mica més ampli: **"Per als nostres petits clients fem moltes altres coses, sempre relacionades amb la xapa. Des del 1975, per exemple, fabriquem uns forns industrials per coure-hi carn i peix per a la firma Josper. Vam ser nosaltres els qui vam fer-ne el primer prototipus i avui encara els hi subministrem."**

Tanmateix, perquè tot això sigui possible és necessari treballar amb molt de rigor i amb una tecnologia realment avançada: **"Ens hem especialitzat molt en la xapa i l'empresa està tècnicament molt ben preparada. Disposem d'un dels primers robots que hi ha a Catalunya que manipula xapa, i això és un gran avenç."** I continua destacant la importància de la qualitat: **"Hem muntat un control que funciona a través de la pròpia organització de la producció, és a dir, no hi ha ningú que al final comprovi si allò que hem fet està bé, sinó que el mateix que doblega la xapa és el qui mira si li està sortint amb la qualitat adequada, i això mateix fa el que la talla, i així successivament."** És la millor manera d'assegurar-se que a totes les fàbriques del grup Movix es treballi per oferir les millors garanties al client. D'altra banda, una altra feina importantíssima la fa el Departament de Disseny Tècnic: **"No solament interpretem el plànol que ens fa arribar el client, sinó que l'estudiem a fons i analitzem si podem abaratir el producte incorporant en el disseny unes millores tècniques que no encareixin el resultat final."**

Els fills d'en Josep i la Lluïsa són deu i d'una forma o altra la majoria d'ells s'ha incorporat al grup: **"Estem en un procés de canvi. Ara, per exemple, s'ha incorporat a l'empresa el meu fill petit, en David, perquè organitzi la part administrativa i agrupi els serveis de totes les firmes. El gran, en Xavier, i el seu cosí Fortià es queden Inoxpan i treballen per tirar-la endavant ells sols. També hi ha la Cristina, la Maria Jesús, en Joan, la Montse, la Lluïsa, en Jordi, en Santi i la M. Àngels, que és l'única que no treballa a l'empresa."** Per aconseguir que la indústria funcioni com un tot ha calgut la bona voluntat d'en Josep i de la Lluïsa, que han menat aquest projecte endavant: **"Penso sovint en el futur de les empreses, en el sentit que tinc ganes de fer-hi coses, però també sóc conscient que vull deixar pas als més joves perquè puguin donar-los una continuïtat"**, explica la Lluïsa, que porta una empresa de trenta treballadors i que ha hagut de lluitar perquè canviessin els prejudicis davant d'una dona empresària. El seu marit es refereix també al futur i de com se sent un empresari després de tants anys al capdavant d'un grup industrial: **"La meua inquietud es basa en la prosperitat de les empreses, i no parlo de prosperitat en el sentit de riquesa, sinó de continuar treballant i millorant, de crear més llocs de treball. A vegades penso que es pot establir una comparació entre l'empresari i aquell pintor que es mira el quadre un cop acabat i li sap veure tots els defectes, per molt que els altres el trobin molt bonic. L'empresari sap tot el que ha hagut de lluitar per arribar fins on és, i no veu mai la seva obra acabada."**

“L’empresari és com el pintor: es mira el quadre un cop acabat i li sap veure tots els defectes, per molt que els altres el trobin molt bonic”

Josep G. de Pando i Lluïsa Hernández - Cardedeu (Vallès Oriental)